

въ очитѣ на младяя воитель. Той са показва кроткъ, привѣтливъ, спокоенъ и тихъ, занетъ да дава заповѣди, както бы сторилъ единъ мѣдъръ старецъ когато са по-светява да нареди челядъта си и да поучи чедата си. Но въ сѣщото време той е бързъ и чевръстъ въ извършванъето, като единъ стремителенъ порой който не само бърже кара пѣнистытъ си волны, но увлича въ теченіе то си найтежкытъ кораби съ които е натоваренъ.

Филоктитъ, Несторъ и главатаритъ на Мандурійцытъ и другытъ народы осѣщатъ въ Одиссеева сынъ една повелителность на която сичко са одава: старцытъ изгубихъ опытността си; мѣдростъта и благоразуміето са дигнѣхъ отъ воеводытъ; самата си завистъ, толкози естественна на челоуѣцытъ, угава въ сърцата имъ; сичкы мълчѣтъ; сичкы са чудѣтъ на Телѣмаха; сичкы показватъ готовность да го слушатъ безъ да мыслѣтъ, като че бѣхъ навикнѣли на туй. Той върви напредъ, и са покача на единъ хѣлмъ, отъ дѣто прегледва расположеніето на неприятелитъ: послѣ тосъ часъ той рѣшава че трѣба да ги нападне въ безредицата въ която са намѣрвахъ като бѣхъ запалили стана на сѣюзицытъ. Той бърже ги забыкаля, и сичкытъ найопытны воеводы го слѣдовать.

Той напада на Давнѣйцытъ отдирѣ когато тѣ мысляхъ войската на сѣюзицытъ обиколена отъ пламыцытъ. Туй нападанье ги смутява; тѣ падатъ подъ рѣката на Телѣмаха, както листъето, въ послѣднитъ денье на есенъта пада, когато силныйтъ сѣверный вѣтъръ предвѣстникъ на зимата, прави да стѣнѣтъ дѣнеритъ на старытъ дѣрвета, и овива сичкытъ имъ клоневе. Земята са покрыва съ челоуѣцы които Телѣмахъ поваля. Съ кошѣето си той пронизва въ сърцето Ификлея наймладяя сынъ на Адраста, който посмѣи да излѣзе срѣщо него на бой за да отърве живота на баща си който са бѣ оплашилъ нападнѣтъ отъ Телѣмаха. Сынътъ Одиссеевъ, и Ификлей бѣхъ и двамата млади хубавцы момцы, храбры, срѣчны и силны. Тѣ имахъ сѣщя рѣстъ, сѣщытъ години, бѣхъ еднакво кроткы и еднакво обычны на родителитъ си; но Ификлей приличаше на цвѣтъе което цвѣти на полето, и което са покосява отъ сѣрна на жетваря. Послѣ Телѣмахъ поваля Евфо-